

Лущик А. М.

Студенка 4 курсу спеціальності «Право» ЖНАЕУ, м. Житомир, Україна

Науковий керівник: Костенко С. О., кандидат юридичних наук, старший викладач кафедри правознавства ЖНАЕУ, м. Житомир, Україна

Деякі аспекти правового регулювання діяльності адвокатури в Україні та Німеччині

5 липня 2012 року був прийнятий Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», який став на шляху створення самостійної, незалежної адвокатури. Метою прийняття цього закону стало юридичне закріплення адвокатури відповідно до загальноприйнятих міжнародних демократичних стандартів забезпечення надання адвокатами висококваліфікованої юридичної допомоги. Захист основних прав і свобод людини і громадянина, усебічне їх забезпечення та утвердження є основоположною цінністю правової держави. Надійна юридична гарантія прав людини й громадянина, а саме права кожного на правову допомогу, визначена як на конституційному рівні (ст. 59 Конституції України) [1] так і на рівні Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» (ст. 2) [3].

Метою доповіді є проведення порівняння інституту адвокатури України та Німеччини. В адвокатурі Україна і Німеччини є багато спільного, але і багато

відмінностей. Спільними рисами є те, що у Німеччині, як і в Україні, майже всі питання, що стосуються діяльності адвокатури, регулюються чинним законодавством; адвокатура Німеччини виконує ті ж функції, що і адвокатура України; що органи державної влади не можуть зробити обшук в адвокатській конторі, адвокат не може бути допитаний як свідок щодо справи свого клієнта, чим забезпечується принцип конфіденційності.

Професія адвоката в деякій мірі подібна до професії архітектора, лікаря тощо, діє як експерт. Між захисником та клієнтом виникає так звана «інформаційна асиметрія» - клієнт не може оцінити сказане адвокатом через відсутність спеціальних знань. Отже, клієнт повинен довіряти адвокату, а той, в свою чергу, - бути добропорядним щодо клієнта. Саме тому і Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» і Федеральне положення про адвокатуру Німеччини містять норми про допуск до професії лише тих, хто має необхідну освіту і достатній рівень професійних знань [3].

Цікавим видається вирішення питання підвищення кваліфікації німецьких правозахисників. Так для них існує можливість прослуховування курсу лекцій через Інтернет, відвідування вебінарів професійної спрямованості, навчатися дистанційно, посилаючи виконані модулі і домашні завдання на електронну пошту. Щодо України, то така практика є і в нас. Особливий внесок у розвитку цього напрямку освіти робить адвокат, доктор юридичних наук, ректор Академії Адвокатури України Т. Варфоломєєва, яка сприяє популяризації відеолекцій, що висвітлюють актуальні проблеми адвокатури.

Адвокатура Німеччині достатньо розвинена, її діяльність регулюється Федеральним законом про адвокатуру та Федеральним положенням про оплату послуг адвокатів. Вона складається з колегій, які утворюються за територіальним принципом. Кількість практикуючих адвокатів у колегії не повинна перевищувати 500 осіб. В іншому випадку, Міністерство юстиції може дати згоду на утворення другої колегії на території даного округу.

Однією з відмінностей між адвокатурою Німеччини та України є те, що кандидат на отримання статусу адвоката проходить додаткове навчання за рахунок спеціальних фондів земельних органів влади, в Україні, як відомо, стажування повинен оплатити сам кандидат.

Отже, проаналізувавши закони України та Німеччини, можна констатувати, що адвокатура в цих країнах має спільні риси. Передусім варто зазначити у подібності принципів, на яких ґрунтується дана професія. Незалежність, конфіденційність, недопустимість представництва протилежних інтересів, добропорядність – принципи, які об'єднують українську та німецьку адвокатуру. До того ж в законодавстві даних країн передбачений обов'язок адвоката підвищувати свою кваліфікацію, проте не передбачені санкції за його невиконання. У Німеччині, як і в Україні проводяться вебінари (online – семінари) за допомогою яких адвокат навіть дистанційно може підвищити рівень своїх професійних знань. В обох країнах позитивно сприймається участь захисників у різноманітних заходах, конференціях, семінарах присвячених проблемам адвокатури та спрямованих на налагодження міжнародних зв'язків, також цінуються публікації на професійну тематику. Тому, український та німецьким адвокатам доцільно співпрацювати та налагоджувати міжнародні відносини у цій сфері для того, щоб обмінюватися досвідом в організації адвокатської діяльності та розвиватися.

Список використаних джерел:

1. Конституція України : закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96 // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – ст. 59
2. Федеральне положення про адвокатуру Німеччини від 1 серпня 1959 року;
3. Закон України « Про адвокатуру та адвокатську діяльність» від 5 липня 2012 року № 5076-6;
4. Бронз И. Л. Нравственный закон внутри нас/ Вестник Одесской Адвокатуры – 2014.- № 2.- С. 3-9.